

**XXII Всеукраїнський конкурс
учнівської творчості, присвячений Шевченківським дням**
**Тема конкурсу: «Народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить
мій народ!»**
Номінація «Література»

Розхристані думки
***(щоденник медика, волонтера, солдата ЗСУ, дружини військового,
яка чекає його з війни)***

Колектив учнів 6-7 класів
загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів
с. Осташівців
Озернянської сільської ради
Тернопільського району
Тернопільської області
Керівник: Кіраш Світлана Петрівна,
учитель української мови і літератури,
зарубіжної літератури

Наш дух не вбити, волю не зламати, за нами - діти й
Україна-мати, і з нами воля й правда вікова

Надія Гуменюк

Вона

Прийшла зненацька.

Підікралась стиха.

Ніхто не кликав, не просив .

Принесла біль, і сльози, й лихо...

О Боже! Дай нам трохи сил!

Дозволь прийняти те, що ми змінить не в силі.

Від ненависті серце захисти.

В молитві падаєм безсилі...

Прости нас, Господи. Прости.

Колись давно Іуда щиро

Ісуса зрадив.

Хоча хвалити мав він Бога повсякчас.

І Україна, як Ісус, не впаде!

Ніхто не подолає нас!

Ми - українці!

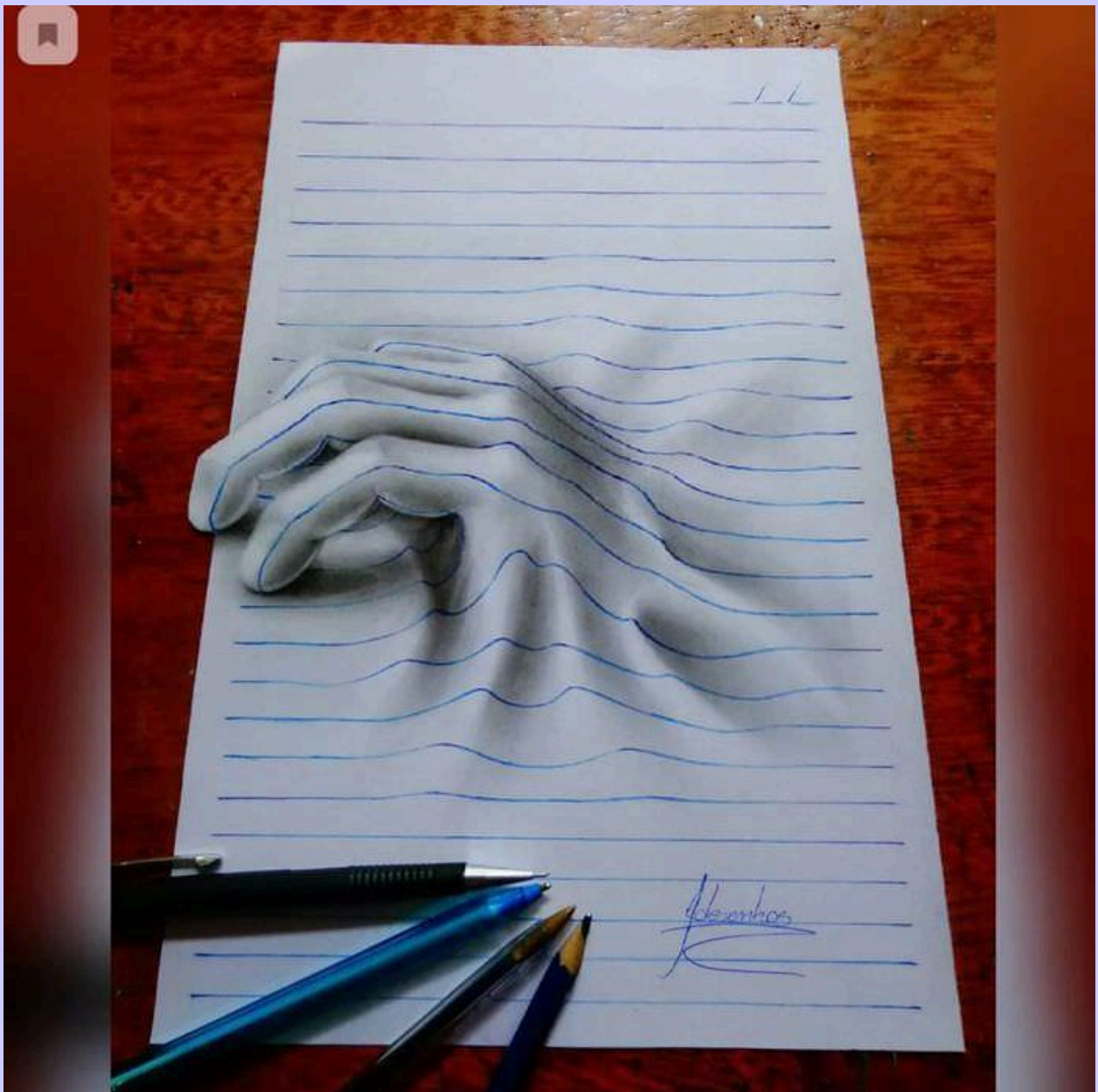
Вперті! Сильні! Вольові!

Для нас ярмо – це гірше смерті;

Країну, що горить в огні,

Катам ми не дамо роздерти!

Світлана Кіраш

Розхристані думки

Медик

11.05.2022 р.

Привіт, дорогий щоденнику!

Спочатку було тихо. Тут жили люди , щось собі планували. Згодом почалися прямі денні штурми. Засмерділо війною. Соледар обстрілювали зі всіх сторін. На щастя, є купа іноземної зброї.

Я пішла на роботу. Почали завозити поранених, у яких руки та ноги були розчавлені, відірвані, понівечені. Це жахливе видовище...

15.06.2022 р.

Бої продовжуються . Нас перевели в іншу, більш захищену лікарню. Працюємо по 12 годин, буває, що і більше. За кожного пораненого я переживаю, як за власну дитину. Часто сідаю, безсила, хочу плакати... Але не буду. Я краще за них помолюся!

21.08.2022 р.

Одного разу відмивала від засохлої крові жінку. Їй ампутували ногу. Я почала запитувати, хто вона, що сталося. А вона каже: « Ми прийшли по воду, стояли в черзі. Почався обстріл. Донька загинула на місці. А я прокинулася в лікарні».

Тоді я мала її заспокоїти, а натомість - ридала і нічого не могла з собою вдіяти.

03.09.2022 р.

Сьогодні до нас привезли понівеченого осколками солдата. Молоденький... Дитина зовсім ... У нього череп був пробитий та виднілися мізки. Потрібна було негайно оперувати. Шансів мало... Мене попросили знайти його документи, щоб заповнити особисту картку пацієнта. Під військовим квитком, знайденим у кишені, лежав образок Миколая Чудотворця.

Операція пройшла добре. Через два дні його при тямі та при здоровому гуморі перевели в палату.

Як думаєте – це небесна сила чи вправність лікарів ?!

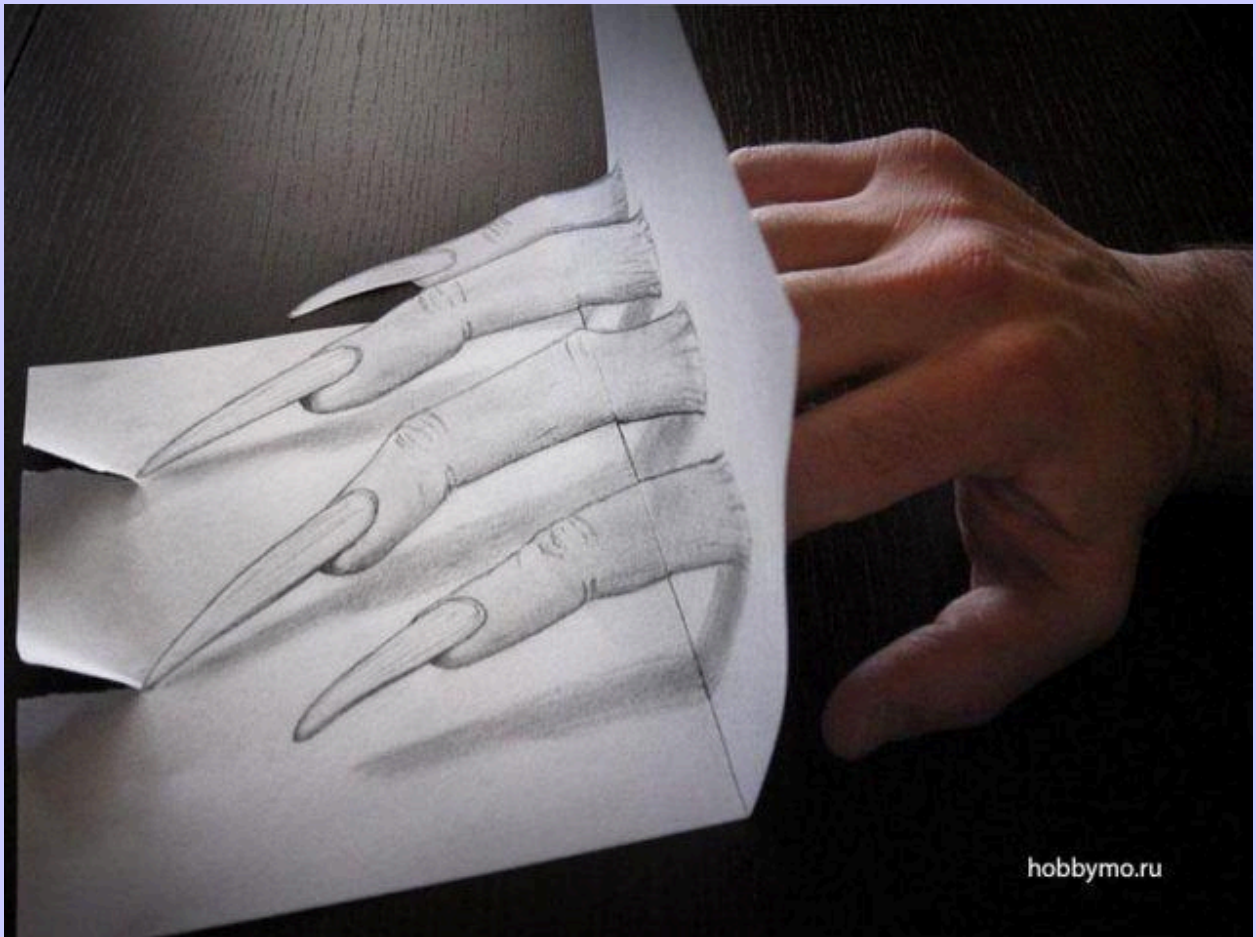
11.10.2022 р.

Мене перевели в Бахмут. Бракує медиків. Тут було важче : медикаментів не завозили , а потік поранених збільшувався. Ще більшого жаху додавали постійні обстріли. Кількість двохсотих ранить серце.

12.10.2022 р.

Постріли... Крики... «Ахмат сила!»

Нас окупували...

Волонтер

28.02.2022 р.

Це був четвер, ніколи не забуду цей день, день початку болю, страждань. На Україну напала рф. Потрібно думати, як допомогти нашим хлопцям і дівчатам на передовій. Вирішили зібрати харчі. Люди віддавали все, щиро ділилися, вболівали.

01.04.2022 р.

Може, хтось скаже, що це день жартів, сміху, але не для українців. Ми знайшли людей, які допомогли придбати авто. Потрібно їхати до хлопців. Завантажуємо їжу, харчі, ліки... Знадобиться.

03.04.2022 р.

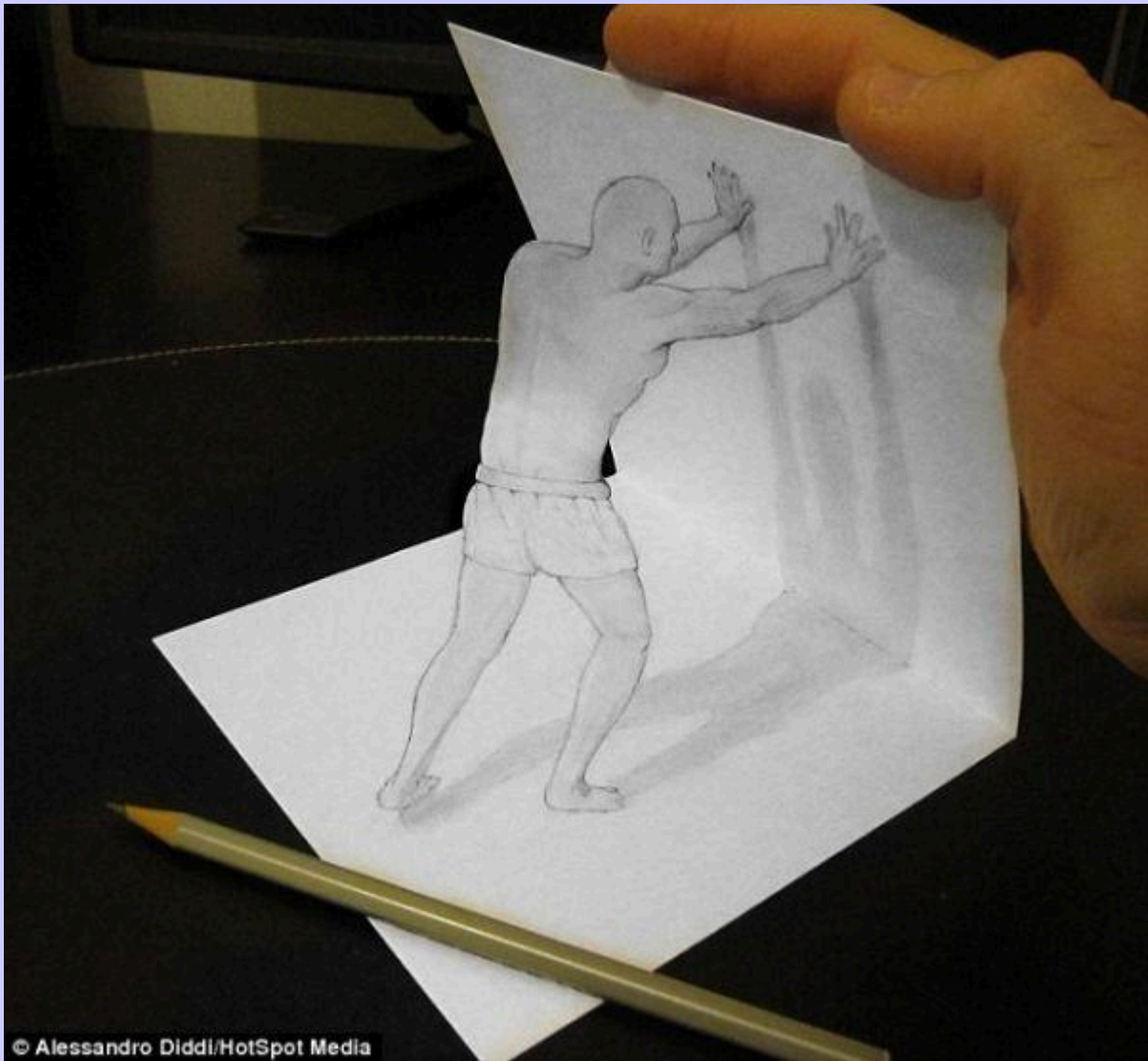
Ми ще в дорозі. Їхати важко. Ракети джумлять над головою, мов бджоли, але голосніше. Добре, що не жалять. Проїжджали повз Бучу. Дикий біль спогадами ятрив душу. Ввечері приїхали у визначене місце, віддали хлопцям машину, на яку донатили добрі люди. Не держава... Переночували... Час повертатись...

24.08.2022 р.

День народження нашої неньки України. Війна триває. Пишу рідко, бо немає можливості. Але час від часу пишу, щоб виговоритись. І якщо мене не стане, ці нотатки залишаться на згадку. Сьогодні знову в дорогу. З одностудцями назбирали все, про що просили хлопці: фільтри для води, буржуйки, одноразові душі, вологі серветки, домашня випічка, овочі, фрукти, ліки, взуття... Пункт призначення – Маріуполь. Дорога була більш-менш спокійною. Та коли в'їхали в Маріуполь, нас обстріляли. На жаль, загинув водій. Я ледве встиг втримати кермо та газонув зі всіх сил. Прорвався до своїх... Щасливий.

17.12.2022 р.

Знову потрібен автомобіль. Ми поїхали у Варшаву. Знайшлися люди, які допомогли придбати транспорт. По дорозі назад була велика черга. Ніхто не хотів пропустити. Простояли 8 годин. На ранок 19 грудня ми були вже в Тернополі. Перекусили, відіспалися... Час в дорогу. Кожен з нас на своєму місці!

Солдат ЗСУ

24.02.2022 р.

Я, Новак Аліна, мені 24 роки, я живу в місті Маріуполь. Сьогодні я прокинулась від вибухів. В Україні оголосили воєнний стан. У мене почалася паніка. Я не знала, що буде далі і як діяти. Мама, братик і я поїхали в магазин, щоб закупити продукти. Тоді – на заправку. Три години стояли в черзі, допоки залили бензин.

17.03.2022 р.

Я на війні. На цій проклятій, початій москалями війні. Я пішла добровільно, свідомо, щоб захищати Україну. Я вийшла зі своєї зони комфорту. Впевнена, що вчинила правильно. Зараз сиджу в окопі зі своїми побратимами. Ніколи в житті не

чула таких вибухів, не бачила таких «феєрверків». Але все буває вперше. Переживаю за братика і маму. Сьогодні не стало моєї найкращої подруги Оленки... Вона поповнила ряди небесного війська.

06.05.2022 р.

Я жива! Сьогодні було тихіше... Навідалися волонтери. Нам привезли воду, їжу, одяг, запчастини до авто. Не пам'ятаю, коли я останній раз розчісувала і заплітала свою косу. Мої мама і братик в безпеці – вони поїхали в Польщу до тата. Зв'язок дуже поганий. Щаслива за них. Побратими приготували суп, перший раз за 12 днів, вечеряємо...

18.12.2022 р.

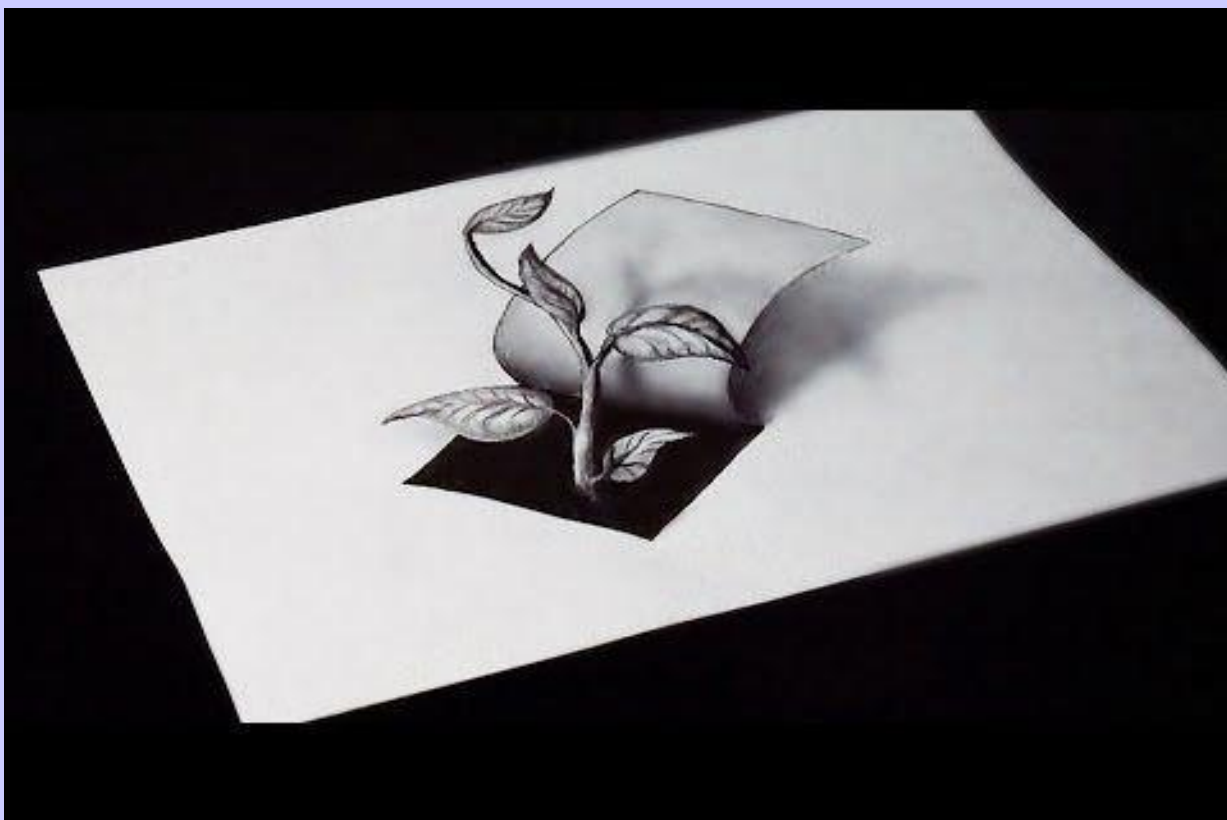
Діти вірять в казку, чекають святого Миколая, замовляють подарунки. І ми віримо в нашу перемогу, тому і боремося до останнього подиху.

До нас також завітав Миколай в образі волонтерів (теплі шкарпетки, одяг, термоси, буржуйки, ангелики, малюнки, обереги від дітей, солодощі – подарували нам відчуття свята). Я «попередня» залишилася у двадцять другого числі лютого місяця 2022 року ...

25.12.2022 р.

Світ відзначає Різдво Ісуса Христа.

На війні моляться всі, навіть ті, що ніколи не вірили в Бога. Ми – сильна нація, вільний народ. Ціною власної крові прийдемо до перемоги. По всій Україні оголошено повітряну тривогу. Ха... Смішно... Вони хочуть нас залякати?! Так орки вітають нас зі святом... Але ми – незламні, вільні...

Медик

13.09.2022 р.

Сьогодні чомусь не було обстрілів і привезли мало поранених. Дякую. Так хочеться, щоб закінчилась ця клята війна. Нудить від запаху застиглої крові та злежаних бинтів.

23.10.2022 р.

Опівночі нашу лікарню бомбили. Заледве встигли перевезти поранених в підвали. Ліки закінчуються, а війна – ні. Відірвані руки, ноги, прошите кулями плече, пальці, які висять на ниточці шкіри – цього не побачиш навіть в найстрашнішому фільмі жахів. Прорвемося...

02.11.2022 р.

Москалі пристрелили нашого хірурга, який оперував пораненого. Відповідальність лягла на мене. Страшно... Але варто!

17.11.2022 р.

З кожним днем «веселіше». Ми перебігаємо з одного приміщення в інше, пересортовуємо та перераховуємо залишки ліків. Хочу додому... Здаємо кров, щоб врятувати захисників...

13.12.2022 р.

Моя колега Ірина поїхала на місце зустрічі з волонтерами, щоб не наражати їх на небезпеку. Ці люди везуть нам медикаменти та воду. Сподіваюся, що вона повернеться живою...

Волонтер

13.08.2022 р.

Їдемо в Лиман. Розвозимо необхідні речі для дітей і дорослих. Вони розповідають нам про ті жахіття, які пережили. Зненацька - приліт. Шукаємо місце, щоб вижити. Просиділи дві години під безперервним вогнем. Дякую людям, які нарешті навчилися підтримувати один одного. Коли вийшли на світ Божий після обстрілів, то своєї автівки не знайшли...

09.09.2022 р.

Наступний маршрут – Ізюм. Дорогою бачимо бродячих собак, свиней, туші убитих корів та коней... Тіла загиблих москалів перетворюються на добриво українських земель. Жаль стискає серце, але потрібно виконувати свою роботу.

03.10.2022 р.

Хлопцям із 130 бригади необхідні дрони. Як допомогти ? Кидаємося у соцмережі, обдзвонюємо колег. Диво! За день назбирали 25 тисяч доларів. Ціль близько.

23.10.2022 р.

Звільнені села – масові поховання , біль, сльози, розпач, стіни та підвали, як німі свідки тортур... Залишилися переважно старші люди. Вижили. Загартувалися. Вони - чудові. Вони – справжні українці.

05.11.2022 р.

Потрібно перезавантажитися... я втомилась. Просто побуду вдома. Хоч день. Хлопці та дівчата на передовій також втомились... Вони чекають...

Солдат ЗСУ

03.12.2022 р.

Падаю з ніг, голова йде обертом ... Ми в напрямку Харкова, бомблять безжально. Ние поранене плече. Медик – мій найкращий друг...

04.12.2022 р.

Тихо вию вовком на всю душу. Мій друг загинув... Я не зміг його врятувати. Терплю! Вбили половину моїх побратимів. Хочу жити! І вони хотіли... Пройду, донесу їхню славу!

05.12.2022 р.

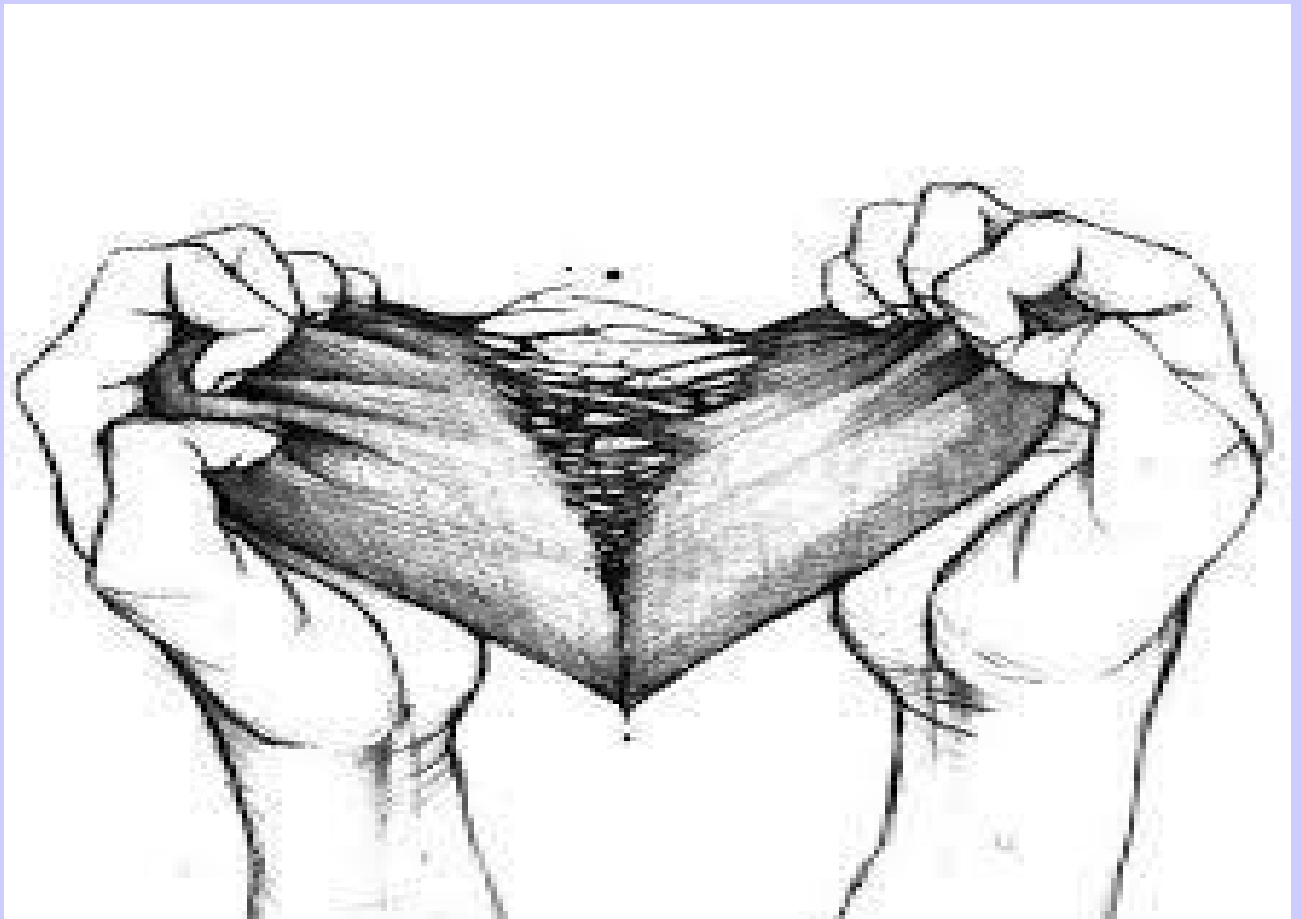
Все в Божих руках! Підійшли хлопці із 61-ї піхотної бригади. Облизую спрагли губи. Яке чудове життя! Все буде Україна!

06.12.2022 р.

Немає сил... Вода, їжа закінчились, боеприпасів мало. Плече болить сильніше. Руки не відчуваю. Ми голодні, залишені, злі. Але ця злість дає нам більшої сили!!!

07.12.2022 р.

Це кінець. Нас беруть в кільце. Ніколи не знаєш, який подих стане останнім... Мій син, який міг би народитися, пишався би татком...

Дружина солдата

27.02.2022

«Кохана, наготуй мені речі, документи. Я завтра зранку їду...» Павутина мовчання повисла між нами. Я не запитувала. Передбачала... Відчула, що серце немов облили крижаною водою, а розум - застиг. Війна...

28.02.2022 р.

Всю ніч не спав, а я робила вигляд, що сплю. Молилася... Знала, що це неминуче, але... Він одягнувся, обійняв нас всіх, попросив жити мирно і чекати. Пішов...

03.03.2022 р.

Потяглися дні і ночі чекання, невідомості, невизначеності... Він не дзвонить. Чому він не дзвонить?! Холодно...

08.03.2022 р.

Нарешті почула голос. Подзвонив. Сказав, що навчали, проводили інструктаж, оформляли. Все гаразд. Камінь з душі!

16.03.2022 р.

Чекала вісточки. А коли він зателефонував, затремтіла, як листочок. Не хотіла плакати, щоб не додавати жалю. Дізналася, що знаходиться в Миколаєві. Готуються. Господи, захисти і збережи.

20.04.2022 р.

Ці дні ловила і читала всі новини, перегортала сторінки в інтернеті. Робота не бралася. Думала – збожеволію. Дзвінки - зрідка. Але живий. Це головне! Треба рятувати себе...

11.05.2022 р.

Дві ночі не могла заснути. Все дратувало. Зривалася на дітях. Хотіла все залишити і їхати на фронт... Розпач... Дзвінок розрізав тишу. Чоловіка перевели під Херсон. В бригаді всі російськомовні. Дивляться на нього, як на інопланетного. Каже, що моторошно. Дуже просто сплутати окупанта зі своїм. Думаю: «То «какая різниця»?»

Дякую Богу, що чую його.

20.06.2022 р.

Звідусіль лунає, що наші звільняють окупований Херсон. Радію за людей, які вижили там. Терпну за чоловіка та його побратимів. Кожна мить – на вагу золота.

18.07.2022 р.

Відчуваю себе в'язнем, бо рахую дні, місяці. Розумію, що він вже не буде таким, як до війни. Він - не забуде. Він - не простить. Він ще гостріше буде відчувати несправедливість. Нічого. Господи... головне, щоб вижив. А тоді кольоровими нитками я залатаю його душу.

25.08.2022 р.

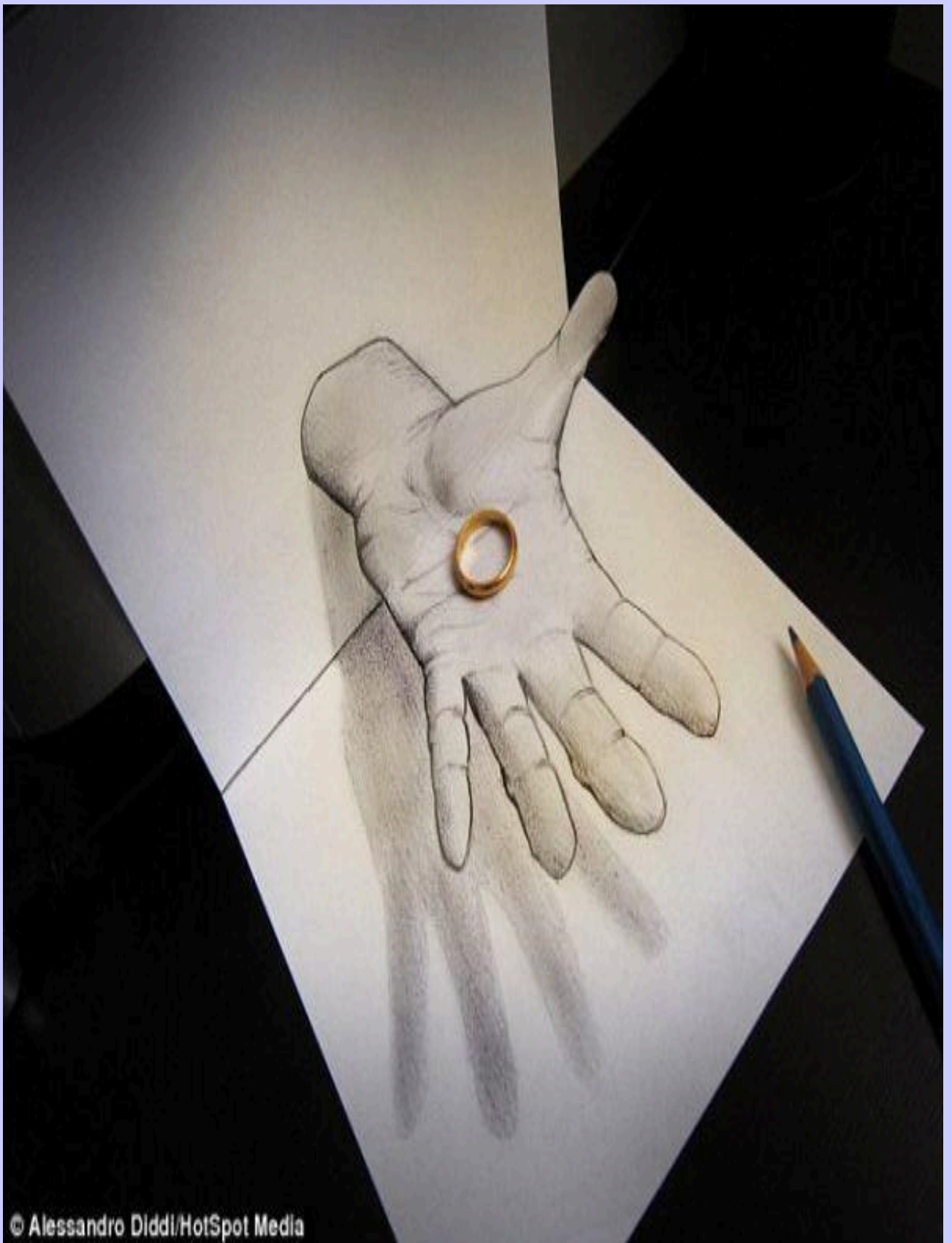
Серед ночі дзвінок: «Кохана, відкривай ворота!» Не вірю сама собі. Але біжу. Приїхав. Відпустили на 5 днів. Похував. Заріс. Війна додала 20 років. Кожне слово – виважене. Кожен рух – точний. Страшно. Немає місця запереченням. Але живий. Дома. Дякую, Господи!

10.09.2022 р.

Він поїхав. Ті п'ять днів пролетіли зі швидкістю думки. Весь час був «на телефоні», зривався, розмовляв. Боявся дотиків, шуму. Далекий... Боліли зуби, спина, нога. Шість місяців в окопах. Одна консерва на 2 дні. Миші, черви, комарі в ролі «друзів»... Ціна перемоги.

24.12.2022 р.

Десятий місяць в невагомості. Дзвінки – рідше, а біль, тривога – більше. Він сказав, що їде в Бахмут. З одного котла в інший. «Так! Стоп! Тримай небо над коханим і побратимами! В тебе діти!» - хаос моїх думок. Не знаємо, що буде. Син запитав: «Мамусю, а ми живемо, чи повільно помираємо?» Я не знайшлася, що відповісти...

P.S.

Не сумуй, дитино, що немає тата,
Мабуть, його в полі стримала розплата.

Він прийде додому, принесе гостинця -
Повні поли маків і перлин для синця.

Не лютуй, що тато не прийшов на свято,
Мабуть, його в полі стримала розплата.

Ти ж хіба не бачив, як вояк-чужинець
Все питав у мене: "Кто он? Українець?"

Як я від удару серед хати впала,
Як він бив ногами, як я проклинала.

Не журися, сину, що немає тата,
Мабуть, його в полі стримала розплата.

Виростає, мій сину, будь міцний, як криця.
Виростеш - скажу я, де лежить рушниця,
Де лежать набої, де лежить граната.
Не сумуй же, сину, що немає тата.

Щоб не знав спокою окупант-чужинець,
Щоб боявся навіть слова "українець"!

Олександр Олесь

Інформація про учасників

1. Кіраш Тимофій Іванович, учень 6 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 21 березня 2011 р.н. Домашня адреса: с. Осташівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0987941018
2. Лемішка Христина Володимирівна, учениця 7 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 06 травня 2010 р.н. Домашня адреса: с. Данилівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0983818554
3. Матвійців Христина Андріївна, учениця 7 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 21 серпня 2010 р.н. Домашня адреса: с. Данилівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0963461933
4. Мачевус Соломія Олегівна, учениця 6 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 27 квітня 2011 р.н. Домашня адреса: с. Осташівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0959341135
5. Новак Аліна Ярославівна, учениця 7 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 01 січня 2010 р.н. Домашня адреса: с. Осташівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0962388640
6. Прокопів Марія Ігорівна, учениця учень 6 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 04 лютого 2011 р.н. Домашня адреса: с. Осташівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0671419840
7. Христинич Каріна Василівна, учениця 7 класу ЗОШ I-II ст. с. Осташівців Озернянської сільської ради Тернопільського району Тернопільської області, 30 січня 2010 р.н. Домашня адреса: с. Осташівці Тернопільського району Тернопільської області. Тел. 0988620952